

KAPITOLA 14

Obelstil Vránu stiskl kohoutek a rychle zasunul do komory další náboj, nebylo to však již potřeba. Bílý kamzík na místě klesl, pak se převalil a zřítíl se z úzké granitové římsy. Dopadl na dlouhý pás sutí a klouzal až dolů. Hlubokou kotlinou se ozvěnou vracel třesk výstřelu, následovaný ostrým zvukem sesouvajících se zubatých břidlicových destiček. Pak bylo ticho. Z této vzdálenosti bílé zvíře vypadalo jako hromádka letního sněhu. Obelstil Vránu vstal a protáhl si nohy. Stopoval to zvíře téměř celé ráno a tělo jej od šplhání po skalách bolelo. Zhluboka se nadechl a rozhlédl se po šedých horách. Neměl ani ponětí, jak moc jim s Rudou barvou prospěje vzdálit se z tábora Osamělých jedlíků. Návštěva uchvatitelů jen zvýšila napětí, které bylo ve vzduchu od tance slunce, od řeči Horského náčelníka a reakce Sovího dítěte na ni. Tolik Napikwanů, stahujících se stále blíž, v lidech vyvolávalo pocit, že jejich dny na pláních jsou sečteny. V poslední době styky s bílými nepřinášely nic dobrého. Rmoutilo je, že Horský náčelník, jejich vůdce, je nyní na útěku. Vřela v nich zlost, že si uchvatitelé myslí, že by mohl ovládat Soví dítě, tak jako se koni svážou přední nohy, když má snahu utíkat. Nyní si uchvatitelé usmysleli, že za zločiny Sovího dítěte zaplatí Horský náčelník. Bylo to jako zastřelit jednoho pytlonoše, protože jiný pytlonoš ukousl dítěti prst. Válka s Napikwany se zdála nevyhnutelná — i Vjíždějíci do dveří, který tak dlouho nabádal k míru, nyní válku vnímal jako možné řešení a v tom smyslu se vyjádřil i na radě svolané po odjezdu uchvatitelů —, a tak byl Obelstil Vránu rád, že odjel do Pátere, aby si vyčistil mysl, osvěžil duši. Až se

s Rudou barvou vrátí ke svým lidem, bude připraven bojovat o loviště, která náleží Pikuniům.

Byli v horách osmnáct spánků a teď se měsíc přibližoval době prvního mrazu na pláních. V horách se již třasolisté stromy barvily dožluta. Chladotvůrce se ve svém týpí v Zemi věčné zimy brzy probere. Obelstil Vránu přinesl oběť Chladotvůrci nedlouho po tom, co Rychlý kůň opustil Osamělé jedlíky. On a Orlí žebra vyjeli jednoho rána před svítáním z tábora a putovali celý den k písčité říčce hned za Medicínovou hranicí. Rozdělili oheň a zapálili vonnou trávu. Pak do rozsochy mladého velkolistého stromu umístili dvě prvotřídní černoroží kůže. Přihazovali dřevo na oheň, dokud plameny nešlehaly do výše, pak je v houstnoucím šeru nechali pohasnout do žhoucích uhlíků. Když se za hvězdné noci vraceli do tábora, zpívali o své oběti a modlili se, aby Chladotvůrce kůže uznal za dostatečné k odění svých dcer. Pomyšlení, jak se v té Zemi věčné zimy chvějí v ptačích kůžích zimou, plnilo muže soucitem. Uhlíky jim dají oči, aby se podívaly dolů na Pikunie a přimluvily se jejich jménem, pokud se Chladotvůrce tuto zimu rozhněvá. Když podle obrysů Páteře, zalitých měsíčním svitem, hledali cestu do tábora, ucítili náhle v zádech ledový vítr a pochopili, že Chladotvůrce si přišel pro jejich oběť.

Obelstil Vránu si svlékl košili a usadil se na stezku. Byla široká, jen co by si natáhl nohy. Opřel se do mělké skalní prohlubně, do stínu, a zavřel oči. Věděl, že by měl sejít dolů, aby toho bílého velkohlava stáhl, ale slunce hrálo a on potřeboval oddech.

Probudil jej zvuk smíchu. Zprudka se posadil a hlavou se uhodil o skalní výstupek. „Och,“ řekl. „Och!“ Smích zesílil. Otřel si slzy. Na západě uviděl Slunečního náčelníka, vracejícího se domů. Vyškrábal se na nohy a zvedl pušku. „Kdo je to?“ zeptal se. „Kdo se mi vysmívá, když mne to tak bolí?“ Otočil se a pozvedl pušku.

„Uklidni se, bratře,“ zakrákal Krkavec. „Smál jsem se jen tomu, co se děje dole. Podívej.“

Obelstil Vránu se vyklonil přes okraj římsy. Pod suťovým polem spatřil velký temný stín lemovaný stříbrem. Než se stín ztratil mezi stromy, zachytil záblesk bílé srsti. Bílý velkohlav!

„Ach, ach!“ Krkavec se zasmál. „Ach, ach! Grizzly je zloděj. Podívej, jako by si nemohl něco ulovit sám.“

Obelstil Vránu slyšel zvíře prodírat se lesem. Otočil se ke Krkavci. „Proč jsi mne nevaroval dříve?“

„Myslíš, že nemám nic lepšího na práci, blázne? Musím lovit pro své ženy. Celý den mne peskují, že se o ně nepostarám.“ Krkavec se usmál. „Vlastně jsem se tam právě chystal sletět a vzít si kousek pro sebe, ale ten pravý medvěd mne předběhl.“

„Stopoval jsem toho bílého velkohlava celé dopoledne,“ povzdechl si hořce Obelstil Vránu. „V zimě jsem chtěl pokládat hlavu na jeho bílou kožešinu. Teď nemám nic.“

„Ale, ale. Proč vy nicky myslíte pořád jen na sebe? Podívej se na to takto — nabídl jsi velkou oběť pravému medvědovi. To ti nezapomene. A navíc tvé silové zvíře vedle něj vypadá jako dětelník.“

„Hovoříš pravdu,“ uznal Obelstil Vránu. „Síla pravého medvěda je největší ze všech čtyřnožců. Je to příbuzný Pikuniů. Přesto mne mrzí, že si vybral zrovna mého velkohlava.“

„Čím větší oběť, tím větší odměna.“ Krkavec seskočil na římsu v úrovni ramenou. Načechral si peří a vykálel se. Pak pozvedl hlavu a zahleděl se přes pánev k Stoupající hoře. „Jsem tady, abych si s tebou promluvil o jiné věci.“

Obelstil Vránu byl překvapen, že Krkavcovy vousy jsou bílé jako vousy starého kojota. Ale jeho oči byly tmavé a živé. Nohy, svírající okraj skály, byly černé a pevné. Obelstil Vránu zamrkal, jako by si s ním jeho oči pohrávaly. Když se znovu podíval, uviděl kolem jednoho z Krkavcových kotníků tenký stříbrný kroužek. Poslední sluneční světlo dopadalo na světle modrý kámen.

„Hezký, že? Přednedávnem jsem si zaletěl dolů do Země věčného léta, abych tam navštívil své bratry. Jeden

z nich ho sebral Lidem mnoha náramků. Má velkou sílu, Obelstils Vránu. Teď vidím dál než kdy dřív.“

„Ty znáš mé nové jméno?“

Krkavec se tiše zasmál. „Když jsem letěl domů, rozhodl jsem se zastavit u Vran a zjistit, jak se jim daří. Muže moc rád nemám, ale ženám se moje společnost líbí. Dávají mi spoustu jídla a hezky se na ně dívá, když od větru bolí oči. Na vraních ženách je něco, co mi připomíná mládí...“

„Viděl jsi, jak naše válečná výprava útočí na tábor Býčího štítu!“

„Och, ano. Zabili jste dvacet tři mužů. Bohužel jste také zabili šest žen a jedno dítě.“ Krkavec si povzdechl. „To je válka.“

„Pak jsi tedy viděl, jak jsem zabil ty dva válečníky!“ zvolal Obelstil Vránu. „Viděl jsi, jak jsem obelstil Býčí štít!“

Krkavec se sehnul a klovl do stříbrného náramku. Zazvonil o skálu, nepatrný zvuk znějící ozvěnou v celé kotlině. „Ty jsi ho ale neobelstil, že ne? Toho, podle kterého jsi dostal jméno?“

Obelstil Vránu cítil, jak mu obličej zaplál hanbou. „Upadl jsem,“ pravil potichu. „Myslel jsem si, že mě střelili. Byl jsem postřelený, ale...“

Krkavec se rozpakům mladého muže zasmál. „Ach, ale vidíš, jak to dopadá? Lidé to nevědí, a tak tvé jméno vyslovují s obdivem. Cítí se pak dobře, že se mezi nimi pohybuje někdo tak statečný. Zvyšuje to moc Pikuniů. Nikomu to nevyzradím.“

Muž i pták se na okamžik odmlčeli a pozorovali Slunečního náčelníka, kterak sklouzává za rozeklaný vrcholek. Teplo ze skal za nimi jim zahřívalo zadnice.

„Tví předkové věřili, že Napi, který je stvořil a dal jim život a smrt, žije v těchto horách, že sem odešel na odpočinek, když dokončil svou práci.“

„Ano,“ řekl Obelstil Vránu. „Můj dědeček tvrdil, že Stařec — a Stařena — stále žijí na tom místě, které dává život Řece starého muže za Medicínovou hranicí. Říkal, že tam nahoře je pořád vidět místo, kde Napi hrál.“

„To byl nějaký hráč. Potom, co stvořil první dvounožce, se on a Stařena rozhodli hrát, aby zjistili, zda tví lidé mají žít věčně.“ Krkavec si načechral peří. „Byl jsem tam. Zvedl suchý černoroží trus a řekl: ‚Hodím jej do jezera, a jestliže bude plavat, lidé zemřou na čtyři spánky, pak se zase vrátí. Jestliže klesne, zemřou navždy.‘ Řka to hodil trus co nejdál a ten plaval. Ale Stařena, která byla rovněž hráčka, řekla: ‚Ne, nech to udělat mne. Já hodím do vody kámen. Ten určí osud lidí.‘ Kámen klesl ke dnu, a tak vy dvounožci umíráte navždy. Ani Napi neměl navrch nad svou ženou,“ pronesl Krkavec smutně.

„Ale je na tom i něco dobrého. Teď si sebe lidé hledí. A když zemřou, ostatní cítí lítost. Bylo by smutné zemřít a vědět, že tě nikdo neoplakává.“

„To ti řekl tvůj dědeček?“

„Byl to moudrý muž.“

„Ne vždy.“ Krkavec se zasmál. „Znal jsem jej, když byl mladý. Divoký a bezstarostný, takový byl. Samozřejmě byl chudý — byl tím nejchudším z Černých dveří. Trochu mi připomínal tebe, když jsi mne viděl poprvé, chudý a smolař. Často se ptám, co by s tvým dědečkem bylo, kdybych mu byl tenkrát nepomohl...“ Krkavec měl v očích dálku. Pak zavrtěl hlavou. „O tom ale s tebou mluvit nechci.“

Víš, před sedmi osmi měsíci jsem si uvědomil, že tady v Páteři je přítomno zlo. Nejdříve, to musím přiznat, jsem nad tím moc nepřemýšlel. Během lovu jsem si začal všimnout spousty mrtvých zvířat — pravých medvědů, jejich bratranců lepivých úst, dlouhých ocasů, pravých psů, vrtících ocasem, dokonce i letců, bělohlavů a Pety. Zpočátku jsem si myslel, že se Sluneční náčelník usmál na chudého příbuzného. Maso jsem přinesl domů ženám a poměli jsme se. Oproti vám dvounožcům my krkavci dáváme přednost masu pojídačů masa, je chutnější. Po několika dnech se mé ženy začaly strachovat a požádaly mne, abych zjistil, co se s těmi bytostmi děje, že si nedokážou uchovat život. Řekl jsem jim, aby zmlkly a užívaly si hojnosti, ale ony dál vedly svou.“

Krkavec si otřel zobák pod křídlem. „To už jsem měl břicho tak velké, že jsem ani nemohl létat. Prosil jsem ženy, aby mne nechaly odpočinout, ale ty ukrutnice mne vystrčily ze stromu a řekly, ať se nevracím, dokud tu záhadu nevyřeším.

Inu, přestože mě od přecpání bolelo břicho, začal jsem pátrat po okolí a netrvalo to dlouho. Druhého dne jsem narazil na palouk plný bobulí. Tam, v jeho středu, si do tlamy očesával keříky velký grizzly. Bylo to nechutné, jak měl čenich celý od fialové šťávy, ale rozhodl jsem se, že se jej zeptám, jestli něco neví. Zrovna když jsem začal klesat, postavil se na zadní a rozhlédl se. Jak víš, pravý medvěd má chatrný zrak, ale jeho čich je bystrý. Začal čenichat ve vzduchu a tehdy ten Napikwan vyskočil a čtyřikrát jej střelil mnohorannou puškou. To bylo normální. Dvounožci vždycy zabíjeli pro maso a kůže. Usadil jsem se na stromě a čekal, až jej ten Napikwan stáhne. Přiznávám, že pach krve ve mně znovu probudil hlad. Dychtil jsem po vnitřnostech, ale Napikwan přešel k tomu pravému medvědovi a ještě jednou jej střelil, tentokrát do ucha. Pak zaklel tím svým zvláštním jazykem a vzdálil se a svůj úlovek nechal ležet.

Toho zvláštního Napikwana, který nechává maso ležet, jsem sledoval další tři spánky. Zabil dlouhý ocas, kamzíka, tři pravé psy a pět vrtících ocasem. Pokusil se dokonce zabít tvého bratra, skunčího medvěda, ale letěl jsem napřed a varoval jej. V hněvu po mně ten Napikwan vystřelil, skoro jsem se strachy podělal, a tak jsem zmizel. Ale už mnoho měsíců ten lovec zabíjí zvířata, dokud jich není málo. Bojím se, že pokud něco neuděláme, pobije nás všechny.

Je to skutečně štěstí, že jsme tady na sebe narazili. Letěl jsem nad touto kotlinou, když mi do oka padl bílý velkohlav, ležící pod suťovištěm. Pomyslel jsem si: Och, ten bláznivý Napikwan zabil dalšího z mých bratrů. Víš, začal jsem se bát i jen slétnout a obírat mršiny. Podívej, jak jsem vychrtlý. Mé ženy mne nazývají zbabělcem a nasazují na mne. Pak jsem tě uviděl tam nahoře, jak spíš na horkém slunci, a věděl jsem, že tě poslal Sluneční náčelník.“

Obelstil Vránu se zamračil. Podíval se na Krkavce a uviděl, že to je pravda, byl pohublý a rozčepýřený. Oči již nevypadaly tak ostré a zdálo se, že je mnohem starší než v době, kdy s ním Obelstil Vránu putoval k rosomákovi chycenému do pasti. Bylo mu toho starého ptáka líto. „Co můžu udělat?“ zeptal se.

Aniž by na svého společníka pohlédl, Krkavec řekl: „Musíš toho Napikwana zabít svou mnohorannou puškou.“

Obelstil Vránu se zachvěl, jako by se večerní vzduch proměnil v zimu. Zabít Napikwana! Copak uchvatitelé nevarovali jeho lidi? Copak jeho vlastní otec neodsuzuje vyvolávání potíží? Vzpomněl si na Soví dítě a Rychlého koně a jejich bandu, ale oni byli jiní. Neměli co ztratit, sotva to ještě byli Pikuniové.

„To nemůžu,“ řekl Obelstil Vránu a v jeho hlase zaznívala porážka.

„Takže necháš pozabíjet všechny své bratry?“

„Ale pravý medvěd se k němu přece mohl připlížit a—“

„Tento je jiný. Je to víc zvíře nežli člověk. Jeho uši slyší, jak se obrací list, na pět set metrů. Jeho oči vidí červa hluboko v zemi. Říkají, že cítí kámen za sousedním hřebenem. Ne, na něj nestačíme — a proto mi Sluneční náčelník poslal tebe. Toho Napikwana můžeš zabít jen ty.“

„Ale jak? I teď se třesu, když na toho člověka pomyslím. Zabije mě! Někdo takový nepustí mou duši do Země stínů. Stanu se duchem. Moji lidé budou truchlit.“

„Ale proto se přece Napi rozhodl, že budete umírat navždy — aby tví lidé naříkali a oplakávali tvou ztrátu.“ Krkavec se jízlivě zasmál. Pak se mu v očích zaleskly slzy. „Myslel jsem si, že Obelstil Vránu je muž, ale teď vidím, že jsem se mýlil. Vidí své bratry, čtyřnožce a letce, umírat a nepustí se do boje. Nechá své lidi truchlit nad smrtí svých malých bratrů a hladovět z nedostatku masa. Raději svého nenarozeného syna—“

„Ne, ne, už dost, Krkavče! Nemluv o takových věcech. To sobecké srdce zbabělce mne přimělo trást se strachy,

když jsem se dozvěděl o přání Slunečního náčelníka, že zrovna já mám zabít toho Napikwana.“ Obelstil Vránu si setřel slzu. „Zabiju toho, kdo tak snadno zhasíná život.“

Krkavec si jej mazaně prohlížel. „Není-li to tvému srdci blízké...“

„Teď jej nenávidím stejně, jako jsem se jej předtím bál. Zabiju ho s čistým srdcem. Obelstil Vránu skoncuje s tím zlým člověkem.“

Krkavec se rozesmál. „Nepřeháněj. Na tento čin budeš potřebovat sílu.“ Vykračoval si po římse tam a zpět. „Takový hrdina! Sotva před chvílí pláče strachy a teď chce zbavit svět všeho zla!“ Obelstil Vránu viděl, že přítelova nálada se zlepšuje. Také se rozesmál a zvuk jejich smíchu se v nadcházejícím soumraku nesl do daleka.

Rudá barva, míchající v údolí pod nimi polévku s bobulemi, uslyšela ten smích a úsměv jí rozzářil tvář.

Té noci Krkavec navštívil Napikwanovo místo snění. Srub byl zbudován z klád a bláta a byl tmavý. Byl tak nízký a malý, že sotva vrhal stín. Krkavec zatáhl za koženou šňůrku na vnější straně dveří. Západka uvnitř vyskočila a dveře se otevřely, jen natolik, aby se šeredný pták vkolébal dovnitř. Na druhé straně místnosti v kamenném krbu doutnaly uhlíky. Uvnitř chatrče to páchlo kouřem a žluklou mastnotou a Napikwanovým kyselým tělem. Mastný odér vyburcoval Krkavcův apetit, ale on se soustředil na svůj úkol. Vyskočil na krátký sloupek postele u mužových nohou. Oči si již přivykly místnosti bez oken. Na spodní straně spací kožešiny viděl velká bílá chodidla, čnicí vzhůru. Na levé noze chyběly tři prsty. Krkavec zamával křídly a přelétl co nejtíšeji na sloupek u hlavy. Křídly rozvířený vzduch načechral Napikwanovy vlasy. Zachrápání ustalo vprostřed a Napikwan si olízl rty, pak mu vzduch se zapískáním vyrazil z úst.

Ze sloupku si Krkavec prohlížel toho zvláštního muže, který nechává úlovky ležet, a ve spánku to nebyla zlá tvář. Nos byl dlouhý a po stranách rámovaný stíny. Řasy byly

jemné a zakroucené, byť trochu zaneřáděné. Zbytek tváře pokrývaly vlnité vousy, o odstín tmavší než rovné pískově žluté vlasy. Krkavec si přeměřil délku toho těla. Bílá chodidla byla velmi daleko.

Nyní se Krkavec předklonil a dal se do zpěvu hlasem nepodobným svému. Tóny byly tak sladké a silné jako tóny vlhovce, a přesto v malé místnosti nic nezaznělo. Slova vstoupila do mužových uší a chrápání ustalo. Ta slova vyprávěla příběh mladé pikunijské ženy, krásné a ladné, ženy takového půvabu, že po ní muži šileli touhou. Zpíval o lesklých vlasech, které jí volně splývaly až na bedra, o ňadrech tak bílých a pevných, až připomínaly jedno z vajec sněžného ptáka, o štíhlých tmavých stehnech, která vábila muže. Krkavec ve svém úkolu našel zalíbení. Zpíval o dlouhých konejšivých prstech, o pleti tak hebké a chladné jako vlhká srst vydry, o očích, vedle nichž si samičky vrtících ocasem studem zakrývají ty své. V místnosti začalo být horko a Krkavec se jal opěvovat její boky, nos a prsty u nohou, jemné ochlupení jejího středu. Krkavec umlkl a okrajem křídla si otřel zpoceně čelo. Pak se naklonil blíž k mužovu uchu a zašeptal, kde tu žádoucí bytost najde. Krkavec mu nakázal nasadit si vlčí čapku, aby si jej ta dívka nespletla s jiným Napikwanem. Je tak osamělá, že se zamiluje do prvního muže, na kterém utkví její pohled.

Krkavec slétl na zem a vykolébal se ze srubu. Vyskočil, uchopil šňůrku do zobáku a zavřel dveře. Pak si povzdechl, dlouhé rozechvělé zakrákorání. Poletí přímo domů. Byl od svých žen pryč již moc dlouho.

Než Rudá barva umyla kotlík, misky a rohovinové lžíce, Sluneční náčelník ozářil malý hřeben na jihovýchodě a vypálil poslední zbytky přízemní mlhy. Dosedla na paty a pozorovala kluzkého plavce, který se usadil ve víru za žlutým skaliskem. Odplul k okraji proudu, nechal se kousek unášet, pak se mrsknutím ocasu vrátil zpět. O den dříve mu hodila několik žlutých křídel a on se vymrštil, jeho tělo rozstříklo na

slunci stříbro, a ten hmyz zhltl. Již tři dny přemáhala chuť jej chytit a ochutnat jeho maso. Její lidé těmi, kdo jedí podvodní plavce, opovrhovali, ale ona měla bratrance, který se přiženil do tlupy Jedlíků ryb ze Siksikaů, a tomu stříbrné bytosti zachutnaly. Říkal, že jsou jako mladá prérijní kuřata. Vlhké ruce si otřela o lem šatů a usmála se. Dnes vyrobí kostěný háček. Obelstil Vránu bude mít z takového úlovku radost. V samotě Páteře ochutnají maso toho plavce společně.

Vynesla nádobí do mírného svahu k týpí. Loučka byla pokryta sasankami, medvědí trávou a vlčím bobem. Vítr přinášel suchou vůni jalovce. Dál po proudu se fialovými plody blyštělo střemchové houští. Rudá barva si položila ruku na břicho a zdálo se jí, že cítí mírné zaoblení. „Přináší spánek,“ zašeptala. Pak vklouzla do týpí, věnovala rychlý pohled svému muži, váčkům sušených plodů střemchy, svazkům sušených kořínků a listů a sebrala své korálkování a znovu v předklonu tiše prošla vchodem. Popošla sto kroků po proudu na místo, kde ráda sedávala, travnatý vršek pod vysokou jedlí, která rostla opodál lesa. Seděla s nohama složenýma pod sebou a prohlížela si ty malé mokasíny. Na jednom již dokončila žlutého motýla. Přiložila si k tváři měkkou podešev. Byla z jelenice. Obelstil Vránu zastřelil koloucha a ona vyčinila kůži. Jakmile vyřízla mokasíny, kůži srolovala a uschovala ji. Bude z ní víc mokasínů, až dítě povyroste.

Ohlédla se na týpí. Byla ráda, že Obelstil Vránu šel po snídani zase spát. Házel sebou a obracel se celou noc, jako by jej pronásledovaly zlé sny.

Jakmile Obelstil Vránu neslyšel kroky své ženy, vstal. Natáhl si legíny, uchopil pušku a vykoukl ze vstupního otvoru. Když se usadila pod jedlí, rychle vyšel a obešel týpí. Koně uvázal kus proti proudu, z dohledu. Popoběhl několik kroků k okraji lesa. Jakmile do něj vstoupil, pustil se do svahu, dokud nedorazil k houštině kousek nad vrcholkem jedle. Odtud měl výhled na řeku v obou směrech i na svah za loučkou. Usadil se a čekal.

Chtěl Rudou barvu varovat, ale Krkavec řekl, aby ji neplašil, protože by svým chováním léčku prozradila. Přičapl za červený keř a pohlédl dolů na záda své ženy. Od svatby ještě zkrásněla. Ta krása tkvěla ve způsobu, jakým se pohybovala, jakým chodila, a dokonce i jakým seděla. Tvář a tělo se nezměnily, až na mírné zaoblení břicha. Možná to bylo tím. Obelstil Vránu již věděl, že ženy, které nosí dítě, se zklidní, stanou se ženštějšími, žádoucnějšími. Ale také ztěžknou, více se přiblíží zemi, jako by pohybovat se znamenalo přerušit spojení s duchem Matky země. Rudá barva byla lehká a svižná, v chůzi ladná jako vidloroh. Tělo měla pevné a pružné, boky široké a silné. Když ji pozoroval, jak se koupá v říčce, Obelstil Vránu pochopil, že si vzal ženu, která otáčí hlavy jiných mužů. Teď se cítil provinile, že její krása má sklappnout past.

Krátce před polednem Obelstil Vránu spatřil Napikwana blížít se po proudu. Kráčel k tábořišti beze spěchu, beze strachu. Jeho dlouhý krok mu připomínal kolihu, která žije v bažinách. Napikwan si to namířil přímo k týpí a hlavní pušky odhrnul vstupní chlopeň. Poklekl a nahlédl dovnitř. Pak vstal a podíval se nejdříve proti proudu, pak přes říčku a pak po proudu. Byl to ten největší muž, jakého kdy Obelstil Vránu viděl. V kabátu a legínách s třásněmi, vlčí čapce, s hustým vousem a vlasy vypadal jako pelichající bizoní býk, který již zpola nasadil zimní srst. Jeho šedé oči se zastavily a Obelstil Vránu věděl, že zahlédl Rudou barvu. Napikwan chvíli nehybně stál, pak se vrátil zpět na okraj lesa.

Ze své pozorovatelný ve svahu sedmdesát kroků od Rudé barvy Obelstil Vránu neviděl horní část mužova těla, ale když položil bradu na zem, spatřil dlouhé nohy našlapovat tiše jeho směrem. Pak se nohy zastavily a mírně rozkročily. Pažba pušky spočinula na zemi mezi nimi. Obelstil Vránu se o Rudou barvu začal strachovat. Co když se Krkavec mýlí. Co když Napikwanovo srdce není naplněno chtíčem, ale nenávistí. Zabil bezdůvodně mnoho zvířat, možná se mu nyní zachce zabít člověka. Obelstil Vránu vrhl na Ru-

dou barvu rychlý pohled. Seděla tiše, nic netušíc, útlá záda sehnutá nad korálkováním. Pak se znovu podíval na nohy. Pažba zmizela. Nohy se posunuly tak, že levá teď směřovala k Rudé barvě. Napikwan byl nějakých padesát kroků pod bojovníkem a napravo od něj. Husté větvení stále zakrývalo horní část mužova těla, ale v horkém suchém vzduchu válečník slyšel Napikwanův dech. Měl tvrdý zvuk, jako by ten muž měl zimní nemoc.

Obelstil Vránu si uvědomil, že lest nevyšla. Ten Napikwan byl skutečně víc zvíře než člověk. Vycítil past a teď jej tiše popichoval, aby opustil svůj úkryt. Samozřejmě, nahlédl do týpí a všiml si věci bojovníka. Krkavec mu ve snu řekl, že Rudá barva bude sama. Teď on využíval Rudou barvu, hrozby, že jí ublíží, aby jej přiměl se ukázat. Och, pomyslel si, och, nejen že je Napikwan silnější, ale je i chytřejší než já. Roztrásl se. Chtěl křiknout na Rudou barvu, aby utekla, ale ten muž byl natolik blízko, že by ji zabil jediným výstřelem, kdyby se jen pohnula. Obelstil Vránu pozvedl pušku. Jeho jedinou nadějí bylo střílet toho muže zespoda do nohy. Ale když zamířil, nohy ustoupily za kmen borovice. Obelstil Vránu pozvedl hlavu, pak se pomalu posadil. Otřel si do legín vlhké dlaně. Ten velký Napikwan je víc než zvíře, pomyslel si. Je to duch, který vidí, aniž by se díval. Obelstil Vránu si znovu otřel dlaně do legín, tentokrát ale vlhké nebyly. A ruce se mu nechvěly.

Vstal, příkrčený, a rozhlížel se. Na okraji křovím porostlé paseky stál strom. Kdyby se tak k němu dostal, měl by na smrtící ránu lepší úhel. Slunce jej pálilo do nahých zad a po žebrech mu stékal pot. Pak se dal do běhu, vyhýbal se červeným keřům a pokoušel se dívat na Napikwana a současně na zem před sebou. Náhle uslyšel bum! a padl k zemi. Zvedl hlavu, vyplivl hlínu a spatřil čerstvě odštípnuté dřevo ve stromě, ke kterému měl namířeno. Zpanikařil. Jeho jedinou myšlenkou bylo dostat se k Rudé barvě dřív, než Napikwana ta hra unaví a rozhodne se ji zabít. Běžel ze svahu, křičel na ni, aby utekla, ale ona byla celá zkoprnělá.

Sledovala jej, jak se blíží, s tázavým pohledem v očích. Ústa měla otevřená, jako by se chystala promluvit. Další střela jej nadzvedla a otočila. Dopadl tvrdě na záda a klouzal, dokud se nezarazil o malou borovici. Zvedl se a opřel zády o strom. Jeho dech byl chrčivý. V téže chvíli uslyšel, jak Rudá barva křičí a Napikwan volá něco pomalým, zpěvavým hlasem. Zpíval dál, jako by se chlubil, vysmíval se pikunijskému válečníkovi. Obelstil Vránu se podíval na rameno. Hned pod ním mu chyběl kus masa. Rána byla pokryta hlínou a trávou. Puška ležela na svahu, dvě délky těla daleko. Slyšel, jak se Napikwan směje, a pak další bum! Stromek se nad jeho hlavou přelomil vedví. Obelstil Vránu se opřel a zhluboka dýchal a viděl, jak se mu za očima rozprostírá rudá stěna. Bylo mu zle a cítil se slabý. Zavřel oči a vzýval Slunečního náčelníka, Rosomáka, jeho moc, aby mu dal sílu, aby mu dovolil zemřít se ctí. Pomalu, téměř tiše, se mu do uší vkradl zvuk. Jak zvuk zesiloval, rudá stěna za očima ustupovala. Teď spatřil zřetelně svah, červené keře, štíhlé stonky žluté trávy — a svou pušku. Ten zvuk byl v jeho hlavě a na malé loučce obklopené vysokými horami Páteře. Ten zvuk mu prostupoval tělem a on cítil sílu té hudby v končetinách, v rukách, v útrobách, v hrudi. Vyskočil a přihrčil se, pak skočil po své zbrani. Bum! rozvířilo prach jen několik palců od jeho hlavy. Ale ta hudba mu zasáhla srdce. Zbraň měl v ruce, u líce, a sledoval, jak mastná střela opouští pušku, a sledoval, jak putuje vzduchem, mezi stromy, a viděl, jak nad vyděšenýma očima, pod čapkou z vlčí kožešiny, vniká Napikwanovi do čela, a dřepěl si a sledoval, jak se mu vyvrací hlava, a pak tělo, dokud se roztřeseně nezhroutilo do medvědí trávy, vlčího bobu a sasaneč. A pak už žádný zvuk nebyl. Obelstil Vránu dozpíval píseň smrti.